

Fahişe

Müdavimi oldukları Çiçek Pasajının otantik birahanesinde, kulplu büyük bardaklardan köpüklü biralarını yudumluyorlardı. Küçük meydanda, midye dolması ve karides satan şişman, al yanaklı, seyrek saçlı midyecinin alnında birikmiş terini omzundaki çizgili peçetesine, zaman zaman da ellerini rengi beyazlığını kaybetmeye yüz tutmuş önlüğüne silerken arada bir de: “Midyeye gel! Midyeye!” Diye kısık sesle bağıırıyordu.

-Hadi kerhaneye gidelim!

-Bu böyle pattadak mı söylenir? Hani sinemaya gidecektik. Emek’te güzel bir film varmış.

-İyi ya sonra da sinemaya gideriz.

Hesabı ödeyip İstiklal caddesine çıktılar. Tramvay çoktan tedavülden kalkmıştı. Tek şeritli yolda otomobil ve trolleybüsler yavaş yavaş yol alıyorlardı. Beyoğlu’nun geniş kaldırımları o günlerde yayalara yetiyordu. Vitrinlere ve şık giyinmiş güzel bayanlara baka baka Taksim istikametine doğru yürümeğe başladılar.

Şimdi Abanoz sokağındaki eski püskü bir evde oda kapısının karşısına dizilmiş sandalyelerden birine oturmuş, arkadaşının halveti bitsin diye bekliyordu. “Bu ne be! İçeri gireli en az onbeş dakika oldu. Ben randevu evinde bile bu kadar kalmıyorum. Herife bak! Girdi çıkmak bilmiyor. Tanıdık biri görse rezil olacağım.” Sözlerini henüz bitirmişti ki arkadaşı kapı aralığında göründü. Başıyla yürü diye işmar ederken kapıyı ardından kapamayı da ihmal etmedi. Keyifli görünüyordu, Sokak kapısından çıkarken bile hala sırtıyordu.

-Bakıyorum keyfin yerinde!

Cevap vermedi ama:

-Sen niye girmedin? Diye sormadan da edemedi.

Boş ver gibilerden elini salladı. Aslında kadını o da beğenmişti ama arkadaşı birden içeri dalıp genç kadına eliyle işmar edince vazgeçip beklemeyi tercih etmişti.

Hali vakti yerindeydi, zaten buralara pek yolu düşmez, çok seyrek de olsa kaliteli randevu evlerine giderdi. Kadın bulmak onun için hiç sorun olmamıştı. Evli, bekâr, dul, hatta kız onun için fark etmezdi! Boylu boslu, oldukça da yakışıklıydı, şeytan tüyü varmışçasına karşı cinsin gözlerinin içine bir bakması çoğu zaman yeterdi. Ağzı da çok güzel laf yapardı hani! Beriki sanki bunun tam tersi, zayıf ince bir çocuktı, çok az konuşur, içten güler, çok da cana yakın görünürdü.

-Sen asıl benim soruma cevap ver, az önce nerdeyse gene ağzın kulaklarındaydı!

-Para almadı.

-Yok artık!

-Valla!

-...

Pazartesi gününden Cumartesiye kadar geçen zaman diliminde hayat, bu iki genç adam için iş gücü içinde, aynı minval üzere devam edip gitti. O akşam bir hafta önce olduğu gibi Beyoğlu’nda buluştular. Çiçek Pasajındaki bilindik mekânda gene o eski ahşap fiçinin üzerinde her zamanki mezeler yendi. Güleç yüzlü yaşlı madam tıpkı geçen hafta olduğu gibi o akşam da akordeon çaldı. Şişman midyecinin terini peçetesiyle silerken “Midyeye gel! Midyeye!” Diye kısık sesle bağırdı. Ve arkadaşı gene:

-Kerhaneye gidelim mi? Diye sordu.

-Olabilir, ama bu defa benden de para almasın!

Güldü,

-Olur söylerim.

Kendilerini göz açıp kapayana kadar Abanoz sokağındaki yeşil badanalı evin kapı önünde buldular. Fakat daha ne olduk demeden genç kadın sanki gözü yollarda, uzaktan gelecek sevgiliyi beklermiş gibi bunu görünce yerinden fırlayıp bir koşu kapıya geldi. Sonra kolundan yakalayıp çekti. Bayağı da güçlü kuvvetli görünüyordu. İçerdeki kadınlar ve kapı önündeki seyirciler duruma şaşa kaldılar ama onun hiç umurunda değil, kaçır maçar gibilerden sıkı sıkı yakalamış, çekiştirip duruyordu. Merdivenlerden çıkarken bir fırsatını bulup arkadaşının kulağına:

-Burada bekliyorum, söylemeyi unutma!

Bir şey demedi, ama genç kadının ardı sıra odaya girerken başıyla olur işareti yaptı. Tam bir hafta önce oturup beklediği tahta sandalyeye çöküp yeniden beklemeye koyuldu. “Orospuya bak! Varlığımdan habersizmiş gibi davranıyor. Suratıma bile bakmadı be! Başını çevirip daldı içeri. Zamparası kaçır maçar diye de elini bi türlü bırakamıyor.” Güler misin, ağlar mısın kabilinden başını iki yana salladıktan sonra ilave etti, “ Herif de havalarda, öf be! Tüyse miydin acaba? Keşke biletleri önceden almasaydık.”

Ona bir hayli uzun gelen bekleyişten sonra kapı yavaşça açıldı. “Gene sinsi sinsi sırtıyor.” Gözüyle ne oluyor gibilerden işmar etti ama cevap olumsuz. Bu defa boş ver yürü gibilerden bir işaret. Hem yürüyor hem de laf sokuşturuyordu

-Ulan sayende neredeyse pandomim sanatçısı olduk!

Cevap vermedi. Abanoz sokağının raylı demir kapısından çıkıp caddeye yöneldiler.

-Ne dedi.

Israrına surati asıldı:

-Senden para almam, ama arkadaşın olmaz. Dedi.

-Aman iyi, boş veer!

Dudak büküp ilave etti:

-Ben de meraklısı değilim!

-Beni denize götür diye tutturdu.

-Vay be! Sen de götür o zaman.

İçinden “Bu son!” Dedi.“Bundan sonra yalnız gidersin.” Biletlerini sinemanın kapısındaki görevliye gösterip bekleme salonuna geçtiler.

Fındıklı’daki otobüs durağına geleli ancak on dakika olmuştu, 1962 model İmpala tam önünde durdu. Genç ve güzel kadın taksinin açık arka penceresinden başını uzatıp gülerek atla dedi, eliyle gel işareti yapmayı da ihmal etmedi. Delikanlı kapıyı açarken yavaşça yana doğru kaydılar sonra iyice sokulup kolunu iki eliyle sıkı sıkı kavradı.

-Ee ne yaptın bakalım. Çok bekledin mi?

-Yok hayır! Ancak beş on dakika. Ya sen?

-Ben Cihangir’de oturuyorum. Yakın!

Kısa bir sessizlik oldu.

-Ne iyi ettik, hava da temmuz sıcağı, işten çok bunaldım valla!

Bunları o kadar içten söylemişti ki delikanlı hafifçe sırıttı. Kadın hemen toparlandı. Yüzü kızarır gibi oldu. Yavaşça,

-Biz de insanız dedi.

Sonra başını çocuğun omzuna dayadı, elini de kolunun üzerine koyup hafifçe sıktı. Galata köprüsüne geldiklerinde yeniden konuşmaya başladı.

-Söyle bakalım, Florya'ya mı yoksa Ataköy plajına mı gidiyoruz?

Oysa çocuk Sirkeci'de trene bineceklerini sanıyordu. Biraz keyfi kaçtı. Kıza doğru döndü.

-Trenle gideceğimizi sanıyordum. Dedi.

Çantasının yan gözünden gizlice çıkardığı buruşuk yüz lirayı sanki saklar gibi delikanlının avucuna sıkıştırdı. Sonra da sol elinin işaret parmağıyla sus işareti yaptı ve kulağına uzandı:

-Trende belki bi tanıyan manıyan olur. Bunu adama ver.

Ardından sürücüyü dönüp

-Bizi Florya plajına götürün, dedi.

Şoför cevap vermedi, önlerinde uzayıp giden yolu izlemeğe devam etti.

Araba plajın giriş kapısına yakın kaldırıma yanaşıp durdu. Delikanlı paranın üzerini alıp dönerken kadının boynuna çapraz asılı çantasının yanı sıra iki elinin de torbalarla dolu olduğunu görünce: "Sanki seyahate çıkıyormuş gibi, ulan yoksa bu deli, bohçasını alıp bana kaçmaya mı niyetlendi?" Diye düşünmeden edemedi.

Kuyrukta beklerken sıra tam onlara gelmişti ki, gişedeki adam hemen yanı başında duran siyah boyalı metal levha üzerine tebeşirle bir şeyler karaladı, sonra küçük penceresinden çıkarıp kenara ilıstırdı. Üzerinde "Kabinlerimiz dolmuştur, sadece vestiyerde yer var." Yazıyordu. Çaresiz kadına doğru baktı ama o hiç oralı değildi, daha önceden hazırladığı iki elliliği uzatırken

-Aile kabini al! Demeyi ihmal etmedi.

Kadının elinden torbaları aldı sonra numaralı bileti müşteri bekleyen yer gösterici çocuğa uzattı. Biraz yürüdükten sonra çocuk az ötedeki kapıyı eliyle işaret etti. Aldığı bahşışı cebine atıp uzaklaşırken temenna etmeyi de unutmadı.

Torbaları yere koydu, kapıyı açıp yol verdi. İçeri girince çantasını kenardaki örtüsüz, eski, tahta masanın üzerine bıraktı, sonra iyice sokulup kollarını boynuna doladı ve dudağına bir öpücük kondurdu. Gözlerini erkeğin kömür karası gözlerine dikti. Sanki oralarda bir şeyler arar gibiydi. Ama beriki bir öpücükle yetinecek gibi değildi. Dudakları gerdanını öperken elleri de boş durmuyordu.

-Dur bi dakika şimdi değil! Bak sana neler aldım.

Delikanlı gayri ihtiyari duraladı. Şaşırmış görünüyordu.

-Neler aldın?

Kırtıp cilvelenerek:

-Bırak da göstereyim. Dedi.

Torbaları açarken hafifçe öne doğru eğilince içi gitti, sarılmak istedi ama nefesine hâkim olup sokulmadı. Dönünce:

-Sana mayo aldım, valla Beyoğlu'ndaki en iyi mağazadan! Bak bu da kurulanma havlun, beğendin mi?

Hediyeyi pek beğenmişti. Yüzü güldü.

-Teşekkür ederim, hiç bu kadar güzel bir mayom olmamıştı. Tam bana göre!

Yirmili yaşlarda görünüyordu, zaten şu an üzerindeki ilk ve tek mayosuydu.

-Çok sevindim. Bak bu torbada da öğlen yiyeceğimiz yemekler var. Sana kuzu ciğeri, patates, kabak, patlıcan kızarttım. Yoğurt da var! Biber dolması bile yaptım. Kola da aldım!

Bu kadarını beklemiyordu doğrusu, şaşırdı. Akıllı çocuktı kendini hemen toparladı. Ama genç kadın aklından geçenleri okumuş gibi dirseğiyle hafifçe dürtü:

-Sana bu sıcakta saçma sapan yemekler yedirir miyim hiç? Dün kendi ellerimle yaptım.

Sonra da nazlı nazlı:

-Valla gece yarılarına kadar uğraştım.

Ne diyeceğini bilemedi.

-Harika görünüyorlar! Ama ne zahmet ettin.

Cevap vermedi sadece sarılıp dudağına bir öpücük daha kondurdu. Sonra da geri çekilip

-Hadi hadi hemen soyun! Bi koşu yüzüp geliriz. Tok karnına girilmez.

erkeğin tereddüt ettiğini görünce:

-Hayatım her şeyin bi zamanı var! Çabuk giy şu yeni mayonu, bak nasıl yakışacak. Su da öyle güzel görünüyor ki!

Uzanıp torbadan mayosunu çıkardı, sonra sanki genç adamı umursamamış gibi kışını dönüp soyunmaya başladı.

...

Delikanlı kapıyı kilitler kilitlemez, genç kadın sahile doğru yürüdü. Adımları gitgide hızlanıyordu. Arada bir dönüp çocuğa gülücükler atmayı da ihmal etmiyordu. Kıyıya iyice yaklaşıncaya koşmaya başladı. Genç adam bir ya sabır çekti, ardından o da peşi sıra seğırtti. Suları sıçrata sıçrata bir süre devam ettiler sonra kızı yakaladı, aralarında kahkahalı bir itiş kakış başladı. Bazen biri öbürünün omuzlarına çıktı, bazen öbürü diğerinin üzerine düştü. İkisi de çocukluklarını yeniden yaşıyor gibiydiler.

Denizden çıkınca birbirlerine sanki okşar gibi yağ sürdüler sonra bir müddet kuma uzanıp güneşlendiler. Plajda sere serpe öylece yatarken göz göze gelişlerinde hiç konuşmadılar, sadece belli belirsiz tebessüm ettiler. Genç kadın bir keresinde:

-Sen pek konuşkan değilsin galiba dedi.

Gene cevap vermedi, hafifçe gülüp başıyla da onaylar gibi yaptı.

Güneş gökyüzünde iyice yükselmiş, temmuz sıcağı ortalığı kasıp kavurmaya başlamıştı.

-Hadi serin bi duş alalım da gidip yemeğimizi yiyelim. Acıktım valla. Öğleden sonra şemsiye kiralayalım. Tok karnına bu sıcakta yatılmaz!

Önce kendi ayaklandı, yardım için erkeğe elini uzattı, sırtını okşar gibi sıvazlamayı da ihmal etmedi. Önce duşa, sonra birbirlerini kurulaya kurulaya kabinlerine yöneldiler. Bir iki uzun öpüşmenin nihayetinde kadın gene ciddileşerek,

-Hadi hadi vakit çok! İkimiz de fil gibi acıktık. Sen şöyle otur, ben sofrayı kurayım. Dedi. İstemeye istemeye oturdu. Gülerek:

-Bakıyorum hep senin dediğin oluyor.

-Aşkım, sen ne istedin de ben hayır dedim. Bak sana sofrayı hazırlıyorum.

“Buna laf yetiştiremicem, çok cilveli, en iyisi susmak!”

Torbadan ambalajı açılmamış yepyeni bir masa örtüsü çıkarıp yaydı. Üzerine iki büyük tabak koydu. Yiyecekleri çatal bıçak yardımıyla ustaca servis yaptı. Birkaç tane peçeteyi masanın orasına burasına serpiştirdi. Kolayı açıp bardaklara doldurma işi delikanlıya kaldı.

Acıkmışlardı, sofranın ikisinin de iştahını kabarttı. Kısa zamanda silip süpürdüler. Kadın gülerek,

-Afiyet olsun! Dedi.

Delikanlı elini kadının dizine koydu, yavaşça okşamaya başladı. Başlarda sessiz kaldı hatta gözleri kapanır gibi oldu ama sonra genç adamın ince uzun parmakları daha yukarılara çıkınca toparlandı.

-Hayatım hadi sen git şemsiye kirala, ben de şuraları toplayıp gelirim.
Cevabı beklemeden kalkıp işe koyuldu. Adam çaresiz içinden söylene söylene dışarı çıktı.
Genç kadın bekletmedi. Birkaç dakika içinde ardından koşup yetişti. El ele tutuşup denize gittiler, birbirlerine su attılar, yüzdüler, sonra yan yana kuma yatıp güneşlendiler, şakalaştılar, Sabahki sahneler şimdi misliyle tekrar edildi. İskambil oynadılar, oyun bitti, bir daha oynadılar ama kız her defasında onu yendi. Kahkahalar atarken o kadar içten ve coşkuluymuş ki “Kız yavaş! Valla rezil olacağız” ikazlarıyla biraz olsun frenlemeye çalıştı. Aslında erkek çok eğleniyordu. Gene de gitme vaktinin geldiğini ilk kadın söyledi.

-Aşkım saat hayli ilerledi, kalkalım istersen.
Tam biraz daha kalalım diyecekti ki yüzündeki kararlılığı görünce vazgeçti.
-Olur! Gidelim. Dedi.

Duştan çıkıp odaya girdiklerinde kadına tekrar sarıldı. Ensesinden öperken avuçları göğüslerinde kenetlenmişti. Birden başını çevirdi gözlerini gözlerinin içine dikip:
-Hadi ama sevgilim! Bak ıslaksın, sonra maazallah hasta masta olursun!
Çaresiz geri çekildi. Kendisini özenle kurulamasına izin verdi.

Taksi Gümüşsuyu’na yaklaşıncı bizi park otelin önünde bırakır mısınız? Dedi.
-Cihangire gideceğimizi sanıyordum.
Cevap vermedi, parayı çantasından çıkarıp şoföre kendi uzattı, indiklerinde:
-Biraz yürümek istiyorum dedi.
Taksime doğru kol kola yürümeğe başladılar.
-Ne yani, evinde bana bir çay ikram etmeyecek misin?
-Hayatım lütfen anlasana, ben yalnız yaşayan bir kadınıym. Biri bişi diyecek diye ödüm kopuyo! Valla yarasa gibi oldum. Güneş batınca evden çıkıyorum. Sabaha karşı dönüyorum. Delikanlı şaşırmış görünüyordu. Devam etti:
-Vallahi kapıcıyı bile doğru dürüst tanımıyorum. Zili çalıp uyandırmasın diye bana servis yapma dedim. Çıkarken çöpleri kapı önüne bırakıp dönüşte içeri alıyorum.
-Yahu kolayı var! Eve yaklaştığımızda ayrılırız, ben seni uzaktan takip ederim girdiğin binayı öğreneyim yeter! Sen kaçınıcı katta oturduğunu söyle, delikten bakar beni görünce kapıyı açarsın. Kimsenin ruhu duymaz!
Durup gözlerini tekrar erkeğin gözlerine dikti.

-Allah’ım beni hiç anlamıyor! Bi tanem, imkânım olsa seni buyur etmez miyim? Ben de istiyorum ama elden ne gelir! Bakkala bile gitmiyorum, evin ihtiyaçlarını telefonla sipariş ediyorum. Daha geçen gün en fazla yetmiş lira tutsun, bir şeyler alıp چراغına yüz lira verdim. Herif para üzeri olarak bozuk birkaç lira gönderdi. Adi! Kesin onu da, bahşiş için göndermiştir!

Delikanlı cevap vermedi. Bir süre konuşmadan yürüdüler. Büyük oteli geçip Kazancı yokuşunun başına geldiklerinde, kadın bir taksiye el etti.

-Ben buna binip eve kadar gideyim. Görüşürüz, hoşça kal!
Tam arabaya binmeye hazırlanıyordu ki birden aklına gelmiş gibi döndü. Sonra bütün sevimliliğiyle:
-Haftaya adaya gidelim mi? Dedi.